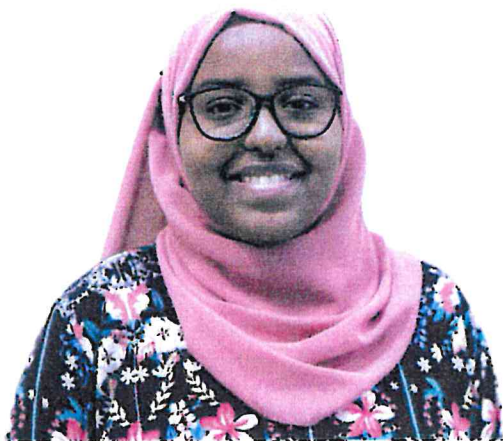

EN BILD EN BERÄTTELSE

UNGA KONSTNÄRER FRÅN SOMALIA

”En bild en berättelse”

”Unga konstnärer från Somalia” är namnet på den grupp unga flickor, som tillsammans gick en BIV/BIS-kurs för att förstå sig själva bättre och det land de nu lever i.

Med BIV/BIS-metoden får man redskap att hantera upplevelser från krig och förföljelse. En hjälp att sätta ord på de minnen och känslor man har inom sig. Minnen, som om de inte tas upp till ytan, omedvetet styr våra liv.

Det man har svårt att sätta ord på kan en bild hjälpa till med. Det gamla talesättet, att ”en bild säger mer än tusen ord”, stämmer ännu.

Utställningen ”En bild en berättelse” vittnar om hemska upplevelser, men också om hopp och längtan till en positiv framtid.

”Unga konstnärer från Somalia” arbetade tillsammans i Agoras ateljé med gruppledarna Ahmed Kader och Anki Rosén, samt under konstnärlig ledning av konstnären Sussanne Andersson.

Jan G Persson

Samordnare BIV/BIS

Ramlas berättelse

Det var torsdag eftermiddag och jag stod utanför en resebyrå i Mogadishu och väntade på min pappa. Då kom två killar i arton tjugoårsåldern. De verkade nyfikna och tittade runt samtidigt som de pratade i sina mobiltelefoner. En annan kille satt i en bil och pratade också i sin mobil. De verkade ringa till varandra.

En ung man kommer ut från resebyrån och får syn på killarna. Han blir rädd och börjar springa, men de tar fram revolverar och börjar skjuta mot honom. Han försöker rädda sig genom att knacka på dörrar, men ingen öppnar. Han skriker om hjälp, men inget hjälper.

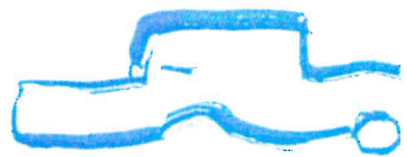
Kulorna träffar honom på flera ställen i kroppen och han slutar skrika. Jag hör honom tydligt, det sista han säger är "Allah är stor".

Killarna går fram till honom för att se om han har dött. Han rör sig fortfarande lite och de skjuter honom i ansiktet och i bröstet. Sedan springer de till bilen och åker därifrån.

Fem minuter senare kommer polisen och de frågar oss vad vi sett. Jag är rädd och har gömt mig under ett bord. Min pappa kom och hämtade mig, men jag ser fortfarande mördarnas ansikten och hör deras röster.

Efteråt får jag ont i magen och kan inte sova på flera nätter. Händelsen spelas liksom upp om och om igen. Jag tror inte att jag kommer att glömma händelsen under hela mitt liv. Jag vill inte tillbaka. Jag har upplevt flera liknande händelser. Jag var jätterädd, men nu känner jag mig trygg här i Sverige och fri.

Jag har mycket mer att berätta.

Dekos berättelse

Som liten bodde jag i en liten by i södra Somalia som heter Adan Yabaal. De som bodde i byn arbetade som bönder och alla hade djur. Jag älskade det här livet för att det var min by, där var jag född. Där bodde tills jag blev en tjej som visste vad som är rätt och fel. Jag tänkte på min framtid och på mina föräldrar och på min morfar och farfar.

När jag var sju år tänkte jag att jag behövde lära mig mer om livet och behövde utbildning. Jag ville ha kunskap och behövde gå i skolan. Jag ville bli lärare. Jag älskade att bli lärare, för att jag tyckte om att lära mig och lära andra. Om Gud vill ska jag bli lärare, tänkte jag. Men i min by fanns ingen utbildning och man fick inte gå i skolan.

Jag brukade fråga min morfar varför vi inte hade någon skola i byn, och att jag behövde utbilda mig. Jag hörde att de som fick utbildning brukade åka till Mogadishu, vår huvudstad.

Jag sa till min morfar att jag behöver åka till Mogadishu och studera där. Men han sa; "Nej du får inte åka någonstans!" Jag blev väldigt arg och ledsen och tänkte varför min morfar inte ville att jag skulle få studera? Varför hade han sagt nej? I flera veckor frågade jag inte min morfar mer om skolan.

Efter ytterligare en tid kunde jag inte hålla mig och gick till honom för att fråga varför jag inte fick studera?

Han sa till mig; "Lyssna på mig, lyssna på mig väldigt noga. När jag säger till dig att du inte får åka till Mogadishu, menar jag inte att du inte får studera. Men du måste veta att där finns inte din mamma, pappa eller släktingar du kan bo med. Var ska du bo? Vad ska du äta?"

Sen började jag gråta för att min morfar hade rätt. Jag vet inte var jag skulle bo och var jag skulle kunna få mat

Morfar sa också att han skulle leta efter någon som kan lära mig läsa och skriva.

Jag kommer exakt ihåg vilket år, men tyvärr inte vilken månad och dag, men det var eftermiddag, klockan fem tror jag, men jag hade ingen klocka, då min morfar och en man, som var granne, kom tillsammans till mig.

Morfar sa, "Deeqa Luul", som är mitt riktiga namn som min morfar och farmor brukade kalla mig, "Idag kommer din dröm om att studera bli sann. Hassan här ska lära dig läsa och skriva på somaliska, och han ska också lära dig matematik och engelska!" Jag blev väldigt glad och tacksam och tackade Gud. Sedan gick jag till hans hus och studerade tillsammans med hans barn. Utan kunskap är livet mörkt.

Nasteos berättelse

Jag uppväxt med min mormor och farfar efter som mina föräldrar är skilda sedan jag var ett år gammal. Jag mins att jag började drömma om att se min mamma och pappa redan som femåring och det är fortfarande en dröm som inte har blivit verklighet.

Efter 14 år träffade jag min pappa första gång här i Sverige. Det var den bästa dagen i mitt liv när jag träffade min pappa! Jag kan inte hitta ord som jag kan beskriva mina känslor.

Jag har inte kontakt med min mamma, men jag tror att hon lever. Den sista information som jag fick från min mormor var att min mamma bor i Jemen. Jag hoppas att hon mår bra och att jag kan få träffa henne någon gång i framtider.

Utan föräldrar är livet tomt. Jag brukar höra när andra barn pratar med sina föräldrar, och då brukar jag bli svartsjuk. Jag brukar gråta men ville inte visa det för andra. Jag saknar fortfarande att leva med mina föräldrar.

Denna känsla som jag berättar till er förstår inte många, speciellt inte de som bor med sina föräldrar.

Nu har jag kontakt med min pappa. Nu kan jag säga att världen är rättvis, och alla barn behöver leva med sina föräldrar.

Safuyas berättelse

Jag kom till Sverige 2017, då jag var 14 år gammal. I mitt hemland Somalia gick jag bara 5 år i skolan. Jag har börjat skolan nu, i förberedelseklass. Det var väldigt svårt för mig med språket och att förstå vad människorna säger. Jag saknade vänner. Människor pratade med mig, men jag förstod inte vad de sa.

Men som tur var fanns det lärare som pratade somaliska. Det fanns flera i skolan som kunde mitt språk, studiehandledare och andra.

Snart blev min svenska bättre. Dag för dag förbättrades både mitt uttal och mitt ordförråd. Jag lärde mig nya ord som "bror", "mormor" och "sjuk". Det kommer man en bit med. Sedan lärde jag mig "frånvaro" och dagars och månadernas namn. Snart fick jag både somaliska, bosniska och arabiska vänner.

Min enda svenska vän har turkiska föräldrar, men hon är född här. Det skulle var väldigt roligt att känna fler svenskar. Efter tre månader i förberedelseklass kom jag in i en vanlig klass. Det gick jättebra och jag träffade nya vänner.

Idag hade vi prov och en fråga av sju kunde jag inte svara på. Varför en som är anklagad för ett brott har rätt till försvarare? Det måste jag tänka på. Jag vill klara mig i skolan. Nu går jag i årskurs nio och nästa år ska jag söka in till gymnasiet.

Jag tror att det skulle vara kul att gå på ett estetiskt gymnasium. När jag är vuxen vill jag designa kläder. Min dröm är att skapa mode och göra både muslimska och västerländska kläder. Jag är väldigt intresserad av bägge stilarna. Det vore ett drömyrke!

EN BILD EN BERÄTTELSE

UNGA KONSTNÄRER FRÅN SOMALIA